

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 czerwca 2026 r.

sprawy **K.P.**

skazanego za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 15 października 2025 r., sygn. akt VI Ka 1169/24,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2024 r., sygn. akt III K 79/24,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zwolnić skazanego K.P. z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie z dnia 19 czerwca 2024 r., sygn. akt III K 79/24, uznano K.P. za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku i 3 miesiące

pozbawienia wolności oraz zasądzone od oskarżonego obowiązki naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej spółki w kwocie 12.300 zł.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 października 2025 r., sygn. akt VI Ka 1169/24, utrzymano wobec K.P. wyrok Sądu I instancji w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„I. rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego to jest: art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. polegające na niewłaściwym zastosowaniu wskazanych przepisów, poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona pomocnictwa do przestępstwa oszustwa, mimo że ustalony prawomocnie stan faktyczny — przyjęty przez Sądy obu instancji za podstawę wyroku — nie zawiera elementów pozwalających na przypisanie oskarżonemu strony podmiotowej pomocnictwa, w szczególności że, brak jest ustalenia, że oskarżony obejmował swoją świadomością zamiar oszustwa po stronie nieustalonego dotąd sprawcy, brak jest ustalenia, że oskarżony chciał lub godził się na ułatwienie popełnienia czynu zabronionego, podczas gdy, Sądy obu instancji przypisały odpowiedzialność karną na podstawie samego obiektywnego ułatwienia czynu, zastępując wymagane przez art. 18 § 3 k.k. ustalenia strony podmiotowej niedopuszczalnym domniemaniem, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej bez spełnienia ustawowych przesłanek pomocnictwa,

II. rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego to jest: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym wykonaniu przez Sąd odwoławczy obowiązku kontroli instancyjnej, poprzez zaniechanie zbadania, czy ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd pierwszej instancji pozwalają na przypisanie oskarżonemu zamiaru pomocnictwa, ograniczenie rozpoznania apelacji obrońcy do aprobaty rozumowania Sądu meriti, brak samodzielnej oceny materialnoprawnych podstaw odpowiedzialności karnej oskarżonego, co w konsekwencji

doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku wydanego z rażącym naruszeniem prawa materialnego”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również wyroku Sądu I instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, mającego polegać na rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniu prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów, stwierdzić należało w pierwszej kolejności, że został on nieprawidłowo zredagowany, bo Sąd II instancji nie stosował przepisów prawa materialnego (utrzymał wyrok skazujący w mocy). Nadto, stanowi on powielenie zarzutu apelacji, który został rozpoznany rzetelnie przez Sąd Okręgowy na s. 4-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy rozważył całą argumentację obrony, w tym twierdzenia dotyczące tego, że skazany miał jedynie zamiar

zdobycia pieniędzy w wysokości 300 zł, wskazując, że przy popełnieniu czynu K.P. musiał się liczyć z tym, że jego dane zostaną wykorzystane (i faktycznie zostały – do konkretnego przestępstwa oszustwa). Rozpoznał również twierdzenia dotyczące tego, że sprawca przestępstwa mógł teoretycznie dopuścić się wielu innych przestępstw, również cięższych jak np. tzw. pranie pieniędzy, wskazując, że sprawa była oceniana *in concreto*, przestępstwa oszustwa są powszechne, za takie również K. P. był już karany, a odpowiedzialność tzw. słupów nie może być darowana. Sąd II instancji rozważył również chybioną propozycję obrony kwalifikacji zarzucanego czynu z ustawy Prawo bankowe (s. 6 uzasadnienia). Sąd Okręgowy prześledził stronę przedmiotową i podmiotową czynu, zwracając uwagę na zmianę kwalifikacji prawnej i opis czynu przez Sąd Rejonowy względem aktu oskarżenia (ze sprawstwa na pomocnictwo).

Również kolejny zarzut kasacji w postaci rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na nienależytym wykonaniu przez Sąd odwoławczy obowiązku kontroli instancyjnej, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Sąd odwoławczy rozpoznał bowiem zarzut apelacyjny dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie kwestii zamiaru skazanego razem z zarzutem dotyczącym prawa materialnego, bo były ze sobą powiązane. Sąd I instancji również rozważył linię obrony oskarżonego polegającą na braku jego wiedzy odnośnie do zamiaru popełnienia przestępstwa oszustwa przez osoby, które prosiły go o założenie rachunku bankowego, a Sąd Okręgowy klarownie wskazał dlaczego podziela tę ocenę. Tak przedstawionej argumentacji obu sądów nie sposób uznać za rażące naruszenie przepisów procesowych.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazu prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Z uwagi na sytuację materialną skazanego, pobyt w zakładzie karnym, zwolnienie z kosztów sądowych postępowania rozpoznawczego w obu instancjach

oraz przydzielenie obrońcy z urzędu, orzeczono o zwolnieniu K.P. również z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł]